

[Erik Eriksen.]

talvindingskatten indgik i lovkomplekset, men venstre stemte for forslaget, da denne kapitalvindingskat blev taget ud af det. Der er altså en fornuftig forklaring på venstres stilling.

Sådan kunne der være det ene og det andet at tage op, og når jeg ikke gør det, er det, fordi jeg har meget andet, jeg skal igennem.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde i går — i modsætning til den højtærede statsminister — at det ikke var nogen god tale, jeg havde holdt. Den var løs og usammenhængende, sagde det ærede medlem, og det er jo den slags ting, man begribeligvis bliver ked af at høre, ikke mindst når som i går det ærede medlem var en så rolig mand, der, jeg havde nær sagt selv holdt sin tale; det omvendte var i hvert fald ikke tilfældet. Jeg havde indtryk af, at det ærede medlem var blevet en lille smule irriteret over, at hans udtalelser om tvangsopsparingen var blevet fremdraget. Det ærede medlem sagde, halvsur og vredladen, at det var et foredrag af rent teoretisk art, han havde holdt, og jeg forstod egentlig det ærede medlem hr. Hans Rasmussens situation derhen, at den ved den pågældende lejlighed — ja, den er vel lidt svær at forklare, den situation, der var for det ærede medlem i Odense. Det ærede medlem beklagede sig over, at jeg ikke havde sat min tale på vers, således at det ærede medlem var i stand til at forstå den. Må jeg bede den højtærede formand om tilladelse til et citat af et lille vers, for jeg tror, at det dækker det ærede medlems situation i Odense, da han holdt sin tale om opsparingen. I det, jeg vil citere, hedder det:

„Jeg snakker med mig selv,
jeg mumler med mig selv,
jeg taler til mit bedre jeg.“

Se, vi har som sagt fra oppositionens side gennem vore udtalelser og i vort dagsordensforslag sagt, at vi ikke nærer tillid til regeringens evner til at formidle det samarbejde, der er nødvendigt. Vi peger på konkrete områder, som alvorligt og dybtgående må tages op til behandling, og vi har i vore udtalelser gang på gang understreget, at det ikke er mere end et godt års tid siden den nuværende regering og oppositionen

mødtes med en meget udpræget samarbejdsvilje og derigennem også med en betydelig tillid. Vi var mange, og jeg var iblandt dem, der regnede med en periode, hvor samarbejde og hensyntagen ville præge folketingets arbejde; og for at denne debat nu ikke skal drukne i lutter detaljer, vil jeg gerne for mit vedkommende have, at denne dag skal slutte med, at det står fuldstændig klart, at når det i dag er anderledes, er det regeringen og den alene, der har ansvaret derfor. Derfor kan jeg udtrykke det på den måde, at det, vort dagsordensforslag siger; er dette, at der går ingen bro fra den politik, regeringen i øjeblikket fører, over til den, oppositionen ønsker ført.

Grunden til vor manglende tillid til regeringen er den forvandling, som den i det sidste års tid har gennemgået. Jeg vil gerne gentage, at for mig er det meget væsentligt at understrege forskellen på den politik, regeringen har forladt, og den, som den det sidste års tid er gået ind for. Der lå i den finanspolitik, som indgik i omsforliget i sommeren 1962, det klare sigte at flytte en del af beskatningen fra arbejde, indkomst, opsparing over på forbruget. Både ved selve denne flytning og ved de opsparingsbegunstigende regler, som jeg også har nævnt, med forhøjelse af proportionalsskattegrænsen og på andre måder understregedes dette som noget, hvis nødvendighed klart erkendtes af alle de fire deltagende partier. Det er her, jeg siger, at regeringen har svigtet. Der lå for mig at se noget mere i det, som jeg vil kalde omsforligets finanspolitik, nemlig en klar erkendelse af, at vel kan forbrugsbegrænsning, indkomststop, og hvad det nu alt sammen hedder, i en given situation være noget, der er en uafvendelig nødvendighed — det kan f.eks. være en uafvendelig nødvendighed, hvor en forkert økonomisk politik har fået lov til at råde for længe — men det er klart, at dette kan aldrig i sig selv være noget mål for en politik, i hvert fald ikke for en liberal politik. Det centrale mål må derimod være at lægge forholdene således til rette, at initiativ, arbejdsomhed og privat opsparing kan få lov til og få tilskyndelse til at skabe den produktionsfremgang, der alene kan give løn- og indkomststigningerne et reelt indhold. Derfor var det for venstre noget væsentligt, at omsforligets finanspolitik havde dette posi-